

နဂါးပေါ်စာစဉ် (၃)

သံဃာရတနာ
သျှင်တေရမာလာ
(နဂါးပေါ်)

ကျေးဇူးကမ္ပည်းတင်လွှာ

လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုဟာ လောလောလောလောနဲ့ ဆိုရင် အဆင်မပြေ တတ်ဘူး။ အဆင်ပြေခဲ့တယ်ဆိုဦး ပြီးပြည့်စုံနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး ။ ယခု 'သံဃာရတနာ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကလေး ဖြစ်မြောက်ဖို့ ကိုလည်း လောလောလောလောနဲ့ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ စီစဉ်ခဲ့ရတယ်။ မအားလပ်တဲ့ ကြားက ဝါသနာနဲ့ စေတနာအရင်းခံပြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အဆင်ပြေမှုနဲ့ က အံ့ချော်နေလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်။

ဒီအတွက် ဓမ္မဒါနအလှူရှင်များ ဖြစ်ကြသော ရှင်ပညာလောက၊ ရဟန်းဒါယကာ ဦးညဏ်အောင်+ ရဟန်းဒါယိကာမ ဒေါ်သန်းတင်၊ သား-ကိုအောင်မျိုးသန့်+မခင်နှင်းသူဇာ၊ သမီး-ကိုအောင်မျိုး+မစုစုဖြိုး မိသားစုသည် ဤစာအုပ်အပေါ်၌ စိတ်တိုင်းကျမှုမရှိခဲ့သော် အားနာခြင်းများစွာဖြင့် တောင်းပန်အပ်ပါတယ်။

တောင်းပန်အပ်သည့် အလျောက် သာသနာတော်၏ အင်အားတစ်ရပ်ဖြစ်စေတဲ့ အရှင်တစ်ပါးနဲ့ သာသနာတော်၏ မဏ္ဍိုင်တစ်ရပ် ဖြစ်စေတဲ့ 'သံဃာရတနာ' စာအုပ်ဖြစ်မြောက်စေဖို့ ပဗ္ဗဇ္ဇဒါနကုသိုလ်နှင့် ဓမ္မဒါနကုသိုလ်ကောင်းမှုများ အတွက် သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ဆိုရင်း အထူးကျေးဇူး တင်ရှိပါကြောင်း၊ ဤအရှင်အတွက်ဆို (အရာရာတိုင်း) မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကူညီပေးတတ်တဲ့ ဒကာတော် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ပီတိ (ပေကြီး)၊ ဤစာအုပ်အတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားကူညီပေးတဲ့

ဒါယိကာမ ပုံရိပ်ရှင် ကွန်ပျူတာ(ရန်ကုန်) မှ မဝင်းဝင်းရွှေ တို့ အား အ
ထူးကျေးဇူးတင်ရှိ ပါကြောင်း။

သျှင်တေဇမာလာ (နဂါးပေါ်)
(၂-၄-၂၀၁၄)

ရှင်ရဟန်းပြုခြင်းနှင့် ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့် သွေးပေးသူများ

သာသနာတော်၏ အဓိကအုတ်မြစ်သည် 'သံဃာရတနာ'တည်း ဟူသော ရဟန်းသံဃာတော်များ ဖြစ်ပါ၏။ ရဟန်းသံဃာတော်များ ၏ အခြေခံအုတ်မြစ်ဟူသည် လည်း 'ရှင်သာမဏေ' ဖြစ်ပါ၏။

ရဟန်းတော်များ ရှိမှ သာသနာတော်သည် တည်၍ ရသကဲ့သို့ ရဟန်းတော်ဖြစ်ဖို့ အတွက် ရှင်သာမဏေသည် လည်း အဓိက လိုအပ်လှပါ၏။

အကယ်၍ ကား ရှင်သာမဏေပြုမည့် သူမရှိပါမူ သိမ်ဝင်၍ ပဉ္စင်းခံမည့် သူသည် လည်း ရှိဖို့ ရာ အင်မတန်ခက်ခဲပေလိမ့်မည်။ ဤ၌ အရည်အသွေးပြည့်မှီသည့် ရဟန်းတစ်ပါးဖြစ်ပေါ်ဖို့ ဟူသည် လည်း စစ်မှန်သည့် အရည် အချင်းရှိသော ရှင်သာမဏေရှိမှ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

စစ်မှန်၍ အရည်အချင်းရှိသော ရှင်သာမဏေဖြစ်ဖို့ ဟူသည် လည်း ဆံချ၊ သင်္ကန်းစီး၊ သရဏဂုံ ရွတ်ဆိုရုံမျှဖြင့် စစ်မှန်၍ အရည်အသွေးပြည့် သော ရှင်တစ်ပါးမဖြစ်နိုင်သေးပေ။

ရှင်သာမဏေပြုရာ၌ ဆံချ၊ သင်္ကန်းစီးခြင်းသည် လွယ်ကူ သလောက် သရဏဂုံရွတ်ဆိုခြင်း၌ မူ ပေါ့ပျက်ပျက်မှတ်၍ မရ။ သရဏဂုံ ရွတ်ဆိုရာတွင် ဌာန၊ ကရိုဏ်း၊ ပယတ်တို့ နှင့် ပြည့်စုံစွာ ရွတ်ဖတ်နိုင်သည့်

ဆရာကောင်းနှင့်

ရှင်သာမဏေပြုမည့်

တပည့်ကောင်းမောင်ရှင်လောင်း သည် လည်း ပီပီပြင်ပြင် မှန်မှန်ကန်ကန် ရွတ်ဆိုနိုင်ဖို့ အရေးကြီး၏။ ပေါ့ပေါ့ ရွတ်ဆိုရမည့် 'လဟု ကအက္ခရာ' များ ၌ ပေါ့ပေါ့ရွတ်ဆိုပြီး လေးလေး ရွတ်ဆိုရမည့် 'ဂရုကအက္ခရာ' များကို လေးလေးရွတ်ဆိုနိုင်ဖို့ လိုပါ၏။

ဤနေရာ၌ ရှင်သာမဏေပြုမည့် မောင်ရှင်လောင်းများ သည် ရှင်သာမဏေမပြုမီ ခုနှစ်ရက်၊ ရှစ်ရက်ခန့်မျှ ဖိုးသူတော်အဖြစ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းသားအဖြစ်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ ၌ နေ၍ သရဏဂုံကို ဆရာဘုန်းကြီးထံတွင် သေသေချာချာ လေ့လာသင်အံ့ဖို့ လိုပါ၏။ 'ခဏ တဖြုတ် ရှင်ပြုတာပဲ၊ မလိုအပ်ပါဘူး' ဟု ပေါ့ပေါ့တွေး၍ ဖြစ်သလို ရှင်ပြု နေကြမည်ဆိုပါမူ ယင်းခဏတဖြုတ်အတွင်းဝယ် စစ်မှန်သော ကုသိုလ်တရား မရရှိဘဲ အပေါ်ယံကုသိုလ်မျှသာ ရရှိကြပေတော့မည်။

အခန့်မသင့်သော် ယင်း ရှင်သာမဏေက ကျင့်ဝတ်သိက္ခာသီလ တရားလည်း မသိ၊ နေချင်သလိုနေကြခြင်းကြောင့် ခဏတဖြုတ် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကုသိုလ်မရဘဲ အကုသိုလ်များ သာ ရရှိသွားတတ်ပါ၏။

ထိုသည် ကြောင့် ပင် မိမိတို့ ကောင်းမှုပြုသည့် အရာ၌ ကောင်းသော အမှုနှင့် ထိုက်တန်အောင် ပြုတတ်ဖို့ လိုပါ၏။ ငွေသိန်းပေါင်းများစွာ အကုန် ကျခံ၍ ပြုကြသည့် ရှင်ပြုအလှူတော် တည်းဟူသော ဒါနကောင်းမှု၏ အဓိကအရင်းမြစ်သည် ရှင်သာမဏေများ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤ၌ ဒါယကာ ဒါယိကာများ သည် ငွေကြေးကုန်ကျခံခြင်း၌ အလဟဿမဖြစ်ဖို့ ငွေကြေးကုန်ကျသည် နှင့် ထိုက်တန်သောတန်ဖိုးကို အမြတ်ထုတ်ယူတတ်ဖို့ လိုပါ၏။ ထိုသို့ အမြတ်ကျန်ဖို့ ဟူသည် လည်း မိမိ၏

သား၊ မြေး၊ မြစ်၊ တူ၊ မောင်တို့ ထံမှ အဆီအနှစ်ကို ထုတ်ယူရခြင်း ဖြစ်ပါ ၏။

မိမိတို့ ပြုပေးလိုက်သည့် ရှင်သာမဏေသည် အရည်အသွေးစစ်မှန် သလောက် မိမိတို့ သည် လည်း ကုသိုလ်အမြတ်များများ ရရှိမည်ဖြစ်ပါ ၏။ ကုန်ကျထားသည့် တန်ဖိုးသည် လည်း နစ်နာမှုမရှိဘဲ တန်ဖိုးနှင့် ရ လဒ်သည် အဝင်ခွင်ကျနိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုမှ တစ်ဆင့် ပါရမီဘုန်းကံရှိသော ရှင်သာမဏေများ သည် နိမ့်ကျ သောဘဝမှ သည် မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘောင်သို့ တက်လှမ်းကြရ ပေ သည် ။ ရဟန်းဘောင်သို့ တက်လှမ်းရာ၌ အသက် (၂၀) ပြည့်ပြီးသူ၊ အ သက် (၁၉) နှစ် (၃)လပြည့်ပြီးသူများ သည် သာ ရဟန်းပြုခွင့်ရှိ၏။ ဤ၌ အသက် (၂၀) ပြည့်ပြီးသူ၊ အသက် (၁၉) နှစ် (၃)လ ပြည့်ပြီးသူများ သ ည် လည်း ကုန္တုနာ စွဲကပ်နေသူ၊ နာတာရှည်ရောဂါ စွဲကပ်နေသူ၊ ယော ကျားစစ်စစ်မဟုတ်သူ၊ ကြွေးမြီများ တင်ရှိနေသူ၊ မင်းအမှုထမ်းနေသူ၊ မိ ဘခွင့် မပြုသူများ သည် ရဟန်းပြုခွင့်မရှိပေ။

ဤအပြင် ဝိနည်းမဟာဝါ၌ 'နပဗ္ဗာဇေတဗ္ဗ ဒုတ္တံသဝါရ-ရှင်ရဟန်း မပြုအပ်သည့် လက်ပြတ်သူ၊ ခြေပြတ်သူ၊ လက်ခြေပြတ်သူ၊ နားရွက်ပြ တ်သူ၊ နှာခေါင်းပြတ်သူ၊ နားနှာခေါင်းပြတ်သူ၊ လက်ချောင်း ပြတ်သူ၊ ခြေချောင်းပြတ်သူ၊ ကုန်းသူ၊ ကွသူ၊ ပရိသတ်ကို ကျက်သရေ မဲ့လောက် အောင်အထိ အကျဉ်းတန်သူ၊ ခြေလက်ကောက်သူ၊ ခွင်သူ၊ ကိုယ့် ခန္ဓာ ကိုယ်ကိုပင် မထိန်းနိုင်တော့သော အသက်အရွယ်ကြီးသူ၊ မျက်စိ တစ်ဖ က်ကန်းသူ၊ နှစ်ဖက်ကန်းသူ၊ ဆွံ့အသူ' စသည် အားဖြင့် ရှင်ရဟန်း ပြုခွ င်မရှိသော ပုဂ္ဂိုလ် ၃၂-ယောက်တို့ သည် လည်း ရှိပေသေးသည် ။

ယင်းဆောင်ရန် ရှောင်ရန်များ နှင့် ညီ၍ ရှင်သာမဏေတို့ ကဲ့သို့ ရွ

တ်ဆိုမှု မရှိသော်လည်း ကမ္မဝါဉာဏ် ရဟန်းအဖြစ်သို့ရောက်သည် တွင် သိမ်ထဲမှ ထွက်လာကတည်းက ရဟန်းတစ်ပါး၌ စောင့်ထိန်းရမည့် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်များက ရှိလာရပေမည်။

ဤ၌ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်မှ ရဟန်းပြုလာကြသော ခုနစ်ရက်၊ ရှစ်ရက်၊ တစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလစသည် အားဖြင့် ခဏတဖြုတ် ဝတ်သည့် တောထွက်ရဟန်း တောပြန်ရဟန်းကြီးများ ၌ သတိရှိသင့်လှပါ၏။

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်များ ၌ ပါရာဇိကလည်း မသိ၊ သံဃာဒီသေသလည်း နားမလည်၊ ဒုက္ကဋ်ပါစိတ်သိက္ခာပုဒ်ဟူသည် ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ၊ ကုဋေ ကိုးထောင်သော သိက္ခာပုဒ်များ ဆိုပါမူ ဝေးရာပင်။

ဘဝတစ်သက်စာလုံးရဟန်းပြုသည် ဖြစ်စေ ခဏတဖြုတ်ရဟန်း ပြုသည် ဖြစ်စေ 'သူများ ယောင်၍ ရောယောင်ပါသည် ၊ အမောင်တောင်မှန်း မြောက်မှန်းမသိ' ဟူသည် သို့ မဖြစ်သင့်ပေ။ ရဟန်းကျင့်ဝတ်ဖြစ်သော ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်မှ မသိနားမလည်လျှင် ရဟန်းဖြစ်လာသော မိမိသည် ရဟန်းအကျင့်ကို အဘယ်သို့ကျင့်မည်နည်း။

ဥပမာကို ဆိုသော် လုပ်ငန်းခွင်အကြောင်းမှ နားမလည်သောသူကို မည်သို့သော အလုပ်ကုမ္ပဏီက အလုပ်ခန့်မည်နည်း။ ထိုအလုပ်အကြောင်းကို မသိနားမလည်သောသူကို အလုပ်ခန့်သည် ဆိုဦး ထိုကုမ္ပဏီသည် အဘယ်သို့ တိုးတတ်နိုင်မည်နည်း။ ဆုတ်ယုတ်ဖို့ သာ အကြောင်းရှိပါ၏ ။

သို့ဆိုပါမူ သာသနာတော်၏ အသက်သွေးကြောဖြစ်သော သိက္ခာပုဒ်များကို နာမလည်ပါမူ ထိုသူသည် သာသနာတော်အတွက် အဘယ်သို့ အလုပ်လုပ်ပေးနိုင်မည်နည်း။

ဤအပြင် သာသနာတော်အတွက် အလုပ်မလုပ်ပေးနိုင်လျှင် မိမိအတွက်သည် ကော လုပ်အားခတည်းဟူသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည် ရရှိနိုင်ပါဦးမည်လော။ သာသနာတော်အတွက်လည်း အကျိုးမရှိ ရဟန်းပြုသူ အတွက်လည်း အကျိုးမရှိနိုင်ပေ။ ဤအပြင် ရဟန်းခံဖို့ အတွက် အထောက်အပံ့ပြုသူ ဒါယကာ ဒါယိကာမအတွက်လည်း ပြည့်ဝသော ကုသိုလ် အကျိုးတရားရလာဒ်သည် အားနည်းသွားတတ်၏။

ရဟန်းဘဝဟူသည် 'အာရဂ္ဂေရိဝ သာသပေါ၊ သာသပေါရိဝ အာရဂ္ဂါ-ပွတ်ဆောက်ဖျား၊ စူးဖျားပေါ်က မုန့်ညှင်းစေနှင့် တူ၏ ' ဟု ဓမ္မပဒ ၌ ဖွင့်ဆိုထား၏။ ဆိုလိုရင်းကား ရဟန်းဘဝသည် သိက္ခာပုဒ်ကို လွဲမှားစွာ ကျင့်ခြင်းတည်းဟူသော ခြေချော်မှုတစ်ချက်ဖြစ်ရုံမျှဖြင့် အပါယ်ဒုဂ္ဂတိသို့ သွားရာလမ်းရှိ၏။ ကျင့်ကြံအားထုတ်မည့် စောင့်ထိန်းရမည့် ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်များကို ကြည့်မည်ဆိုပါမူလည်း အကျဉ်းအားဖြင့် နှစ်ရာနှစ်ဆယ် ခုနစ်သွယ်၊ အကျယ်အားဖြင့် ကုဋေကိုးထောင်ကျော်ရှိပါ၏။

ဤသို့သော သိက္ခာပုဒ်များကို ထိန်းသိမ်းသော ရဟန်းအဖြစ်ကို ရရှိဖို့ ဟူသည် သာမညပါရမီမျိုးဖြင့် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထိုမျှခက်ခဲသော ဒုလ္လဘတစ်ပါး၌ ပါဝင်သည့် ရဟန်းဘဝကို ဗေဒင်ဆရာ၏ ယတြာချေခိုင်းခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အပျော်သဘောသက်သက်ဖြင့်လည်းကောင်း တလွဲအသုံး မချသင့်ပေ။

ရဟန်းတော်များ ၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ်တို့ ကို နားမလည်သော ဒါယကာ ဒါယိကာမများ သည် တည်ငြိမ်သော အပေါ်ယံ လှူဒါနကိုကြည့်၍ 'ရဟန်းဘဝက အေးချမ်းပါတယ်၊ နေရထိုင်ရတော့လည်း သက်သာချောင်ချိတယ်၊ လူ့ဘဝလိုမျိုး အလုပ်လုပ်စရာလည်း မလိုဘူး၊ လူ့ဘဝက အရမ်းပင်ပန်းတယ် ဆင်းရဲတယ်' ဟူ၍ လူ့ဘဝနှင့် ရဟန်းဘဝကို နှိုင်း

ယှဉ် ပြောတတ်ကြသော်လည်း တကယ်တမ်း ရဟန်းဘဝသို့ ဝင်ရောက် နိုင် မည်လော ဆိုသော် စိတ်ကူးပင်မယဉ်ရဲကြပေ။

အမှန်အားဖြင့် ရဟန်းဟူသည် ကုဋေကိုးထောင်သော သိက္ခာပုဒ်များ ဖြင့် သာသနာတော်၏ ဝန်ထမ်းတည်းဟူသော ပရိယာယ် ပဋိပတ် ပဋိဝေဓလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်နေရသည် မှာ မလွယ်ကူ ပေ။ လူတို့ ၏ လုပ်ငန်းစဉ်များ ထက်ပင် အဆပေါင်းများစွာ ပင်ပန်းဆင်းရဲလှပါသည် ။ ပုထုဇဉ်အတွေးကို တွေးမည်ဆိုပါမူ ပင်ပန်းသော်မှ လူတို့ ကဲ့သို့ စိတ်ဖြေစရာ ကာမဂုဏ်အာရုံများကို ရှာကြံ၍ မဖြစ်ပေ။

ဤမျှ အတိဒုလလဘ အလွန်ရခဲလှ၍ ရလာပြန်တော့လည်း ကျင့် နိုင်ခဲလှသည့် ရဟန်းအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ဟူသည် လည်း ပရိက္ခရာနှင့် ပစ္စည်းလေးပါးပံ့ပိုးပေးမည့် ဒါယကာ ဒါယိကာမသည် အထူးလိုအပ်ပြန်ပါ၏။ ဤတွင် ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ပံ့ပိုး၍ ရဟန်းဒါယကာ ဒါယိကာမ အဖြစ် ခံယူခွင့်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်များ သည် လည်း ထူးမြတ်သော ကုသိုလ်နှင့် ရနိုင်ခဲ့သော ဒါနပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်သည် မည်ပါ၏။ ဤအပြင် သာသနာပြုသည့် ရှင်ရဟန်းတစ်ပါးကို ပံ့ပိုးပေးနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့ သည် လည်း တစ်ဖက်တစ်လှမ်းမှ သာသနာပြုနေသည် မည်ပါ၏။

ဤတွင် ဆရာနှင့် ဒကာတည်းဟူသော ရဟန်းပြုသူနှင့် ရဟန်းဒါယကာ ဒါယိကာမအပိုင်း၌ သုံးသပ်သင့်စရာများ ရှိလာပေသည် ။ အဘယ်သည် သို့ ထိုနည်းဟူမူ ယနေ့ခေတ်ရဟန်းဒါယကာ ဒါယိကာမအဖြစ် ခံယူကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ၏ စေတနာသဒ္ဓါတရားနှင့် ရဟန်းတော်များ ၏ စေတနာ သဒ္ဓါတရားပေ။

ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့ သည် မိမိတို့ ပြုပေးသော ရဟန်းအပေါ်၌

'မြမှ မြပျံမလား၊ လူများ ထွက်သွားလေမလား' ဟူသော သံသယကို အခြေခံသည့် သဒ္ဓါတရားအားနည်းမှုများ ရှိတတ်ကြပေသည် ။ ရဟန်းပြုခြင်း ဟူသည် ကိုက ဒုလလဘသဘော၌ ဆောင်သည့် အလျောက် ရဟန်းတော် မြခြင်း မမြခြင်းသည် သေချာပေါက်တွက်ကိန်းများ ဖြင့် တွက်ချက်ထား၍ မရပေ။

ရှေးကုသိုလ် ပါရမီဘုန်းကံနှင့် ပစ္စုပ္ပန် ပါရမီဘုန်းကံတို့ ကို တိုက်ဆိုင်ညှိနှိုင်းထားရခြင်းကြောင့် ပုံသေနည်းစနစ် သတ်မှတ်ထား၍ မရ စကောင်း။ မိမိတို့ သေချာပေါက် တွက်ချက်ထားရမည်ကား ယုံကြည်မှု အားကောင်းသည့် စေတနာသဒ္ဓါတရားများ သည် သာ မိမိတို့ အတွက် အမြတ် တရားများ ဖြစ်ပါ၏။ ရဟန်းတော်မြခြင်း မမြခြင်းကား မိမိနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ ပါရမီဘုန်းကံများ နှင့် သာ သက်ဆိုင်ပါ၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပါရမီဘုန်းကံများကို ခေတ္တဘေးဖယ်ထား၍ မျက်မှောက်အမြင်ဖြင့် သုံးသပ်မည်ဆိုပါမူ ရဟန်းတော်တစ်ပါး မြခြင်းမမြခြင်း၌ ရဟန်းဒါယကာ ဒါယိကာမများ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများ ရဟန်းနှင့် သက်ဆိုင်သော မြို့ရွာရပ်ကွက်မှ ဒါယကာ ဒါယိကာမများ သည် လည်း အရေးပါလှပါ၏။

ထိုရဟန်းလူမထွက်ဖို့ ဟူသည် လည်း ဒါယကာ ဒါယိကာမများ အပေါ်၌ မူတည်ပါသေး၏။ 'ရဟန်းကို ဘာကြီးဖြစ်စေချင်တယ်၊ ညာကြီး ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ဟိုဟာမလုပ်နဲ့၊ ဒီဟာမလုပ်နဲ့၊ ဟိုမသွားနဲ့ ဒီမသွားနဲ့' ဟူ၍ ဖိအားပေးမှုများ ချုပ်ချယ်မှုများ မပြုလုပ်သင့်။ ဤအပြင် မိမိတို့ ပဉ္စင်းတက်ပေးထားသော ရဟန်းတော်အား ပစ်မထားသင့်ပေ။

အကယ်၍ ပစ်ပယ်ထားလျှင်ကား 'ငါ့ကိုဂရုစိုက်မဲ့သူ မရှိဘူး၊ ငါ လူထွက်သွားရင်လည်း ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်ထားစရာ မလိုဘူး' ဟူ

၍ လွတ်နေတတ်ပေသည်။ လွတ်နေသော ရဟန်းသည် လပ်သွားတတ်၏။ ထိုအခါ လွတ်ချင်တိုင်းလွတ်၊ လပ်ချင်တိုင်း လပ်နေသောကြောင့် ပျက်စီးသွားတတ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် ဒါယကာ ဒါယိကာမများ သည် အလေးထားဖို့ ကြည်ညိုဖို့ ကိုယ့်သားသမီးအရင်းကဲ့သို့ သံယောဇဉ်ထားရှိတတ်ဖို့ လိုပါ၏။ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးများက ဂရုစိုက်တတ်ဖို့ လိုပါ၏။ ရဟန်းနှင့် သက်ဆိုင်သော မြို့ရွာ ရပ်ကွက် ဒကာ ဒကာမများက ဂရုစိုက်တတ်ဖို့ လိုပါ၏။ သို့မှသာလျှင် ရဟန်းတော်ကလည်း အကယ်၍ လူထွက်လိုသောဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသည် ရှိသော်မှ 'ငါဒကာ ဒကာမတွေက ငါ့ကို အရမ်းကြည်ညိုတာ၊ အရမ်းအလေးထားတာ၊ ငါ့ဆရာသမားတွေက ငါ့ကိုအရမ်းဂရုစိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဒါယကာ ဒါယိကာမ၊ ငါ့ဆရာသမား၊ ငါ့မြို့ရွာ ရပ်ကွက်တွေရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရမယ်' ဟူသော ထောက်ထားစရာများ ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း မိသောအခါ လူထွက်လိုသောဆန္ဒများ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ပါ၏။

ထိုမှ တစ်ဆင့် သာသနာ့တကယ်ပြုလိုသော စိတ်ဘက်သို့ ပြန်၍ လည်လာပြီး သာသနာဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လာခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်အမှန်ကို ပြန်၍ မြင်နိုင်လာပေမည်။ ထိုအခါ လေတိုက်၍ ငြိမ်းတော့မည့် ဖယောင်းတိုင်မီးကလေးကို လက်ဖြင့်ကာပေးခြင်းကြောင့် ပြန်လည်ထွန်းတောက်၍ လင်းအားများ ရောက်ရှိလာသကဲ့သို့ ဤအတူပင် အာရုံထွေပြားစရာတည်းဟူသော လေရိုင်းများကြောင့် ပျောက်ကွယ်ပျက်စီးလုလု ရဟန်းတော်၏ စိတ်မှ နိမ့်နိမ့်ကလေးအား ဒါယကာ ဒါယိကာမနှင့် ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးများ ၏ ဖေးမမှုတည်းဟူသော အကာအကွယ်ကြောင့် ပြန်လည် ထွန်းတောက်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါ၏။

ဤတွင် သာသနာတော်အတွက် တန်ဖိုးကြီးသော ကျောက်ကောင်း တစ်ပွင့်ဖြစ်တည်လာရ၏။ ရဟန်းဒါယကာ ဒါယိကာမများ သည် လည်း ယင်းကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်ကို အရောင်တောက်ပြောင်လာ အောင် သွေးပေးသည့် လက်ပိုင်ရှင်များ အဖြစ် သာသနာတော်ကို တစ်ဖက်တစ်လှမ်းမှ အကျိုးပြုသူများ မည်ပါ၏။

ဤတွင် ကျောက်ရိုင်းကလေးတည်းဟူသော ရှင်သာမဏေဘဝမှ ကိုရင်ရှင်ပညာလောကအား ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်အဖြစ်သို့ သွတ်သွင်းပေးခြင်းတည်းဟူသော ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်အောင်ပို့ဆောင်ခြင်း ပဗ္ဗဇ္ဇိတ မဂလာပြုပေးသည့် ရဟန်းဒါယကာ ဦးဉာဏ်အောင်+ ရဟန်းဒါယိကာမ ဒေါ်သန်းတင်၊ သား-ကိုအောင်မျိုးသန့်+ မခင်နှင်းသူဇာ၊ သမီး-ကိုအောင်မျိုး+ မစုစုဖြိုး မိသားစုသည် အရည်အသွေးပြည့်မှီသော ကျောက်ကောင်းတစ်ပွင့်ကို အရောင်တောက်ပလာအောင် သွေးပေးသော လက်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြပေသည် ။

ဤအပြင် တစ်နည်းအားဖြင့် ရှုကြည့်မည်ဆိုပါမူ တစ်ဖက်တစ်လှမ်းမှ သာသနာပြုနေသည် လည်း မည်ပါ၏။ ဤသို့သော ဆရာဒကာညီညွတ်မှုကို စံထား၍ တခြားတခြားသော ဆရာဒကာများ သည် လည်း သာသနာတော်အကျိုး ဘာသာအကျိုးကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါစေကြောင်း...။